

Τεύχος 15
Περίοδος Β'

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Να μην ζήσουμε σαν δούλοι

Τιμή: 0,50€

1η ΜΑΗ ΜΕΡΑ ΑΓΩΝΑ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Οι ιδιωτικοποιήσεις
δολοφονούν

σελ.3

Μάθε τα
δικαιώματά σου -
δώρο Πάσχα

σελ.5

Γαλλία: Βαθαίνει
η εξέγερση
ενάντια στο
Μακρόν

σελ.8

Ψηφίζουμε – στηρίζουμε ΟΚΔΕ για μια Κυβέρνηση Των Εργαζομένων

Την αυτόνομη κάθοδό της στις προσεχείς εκλογές του Μαΐου ανακοίνωσε η Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας), με ψηφοδέλτια σε όλη την επικράτεια.

Σ' αυτά συμμετέχουν μέλη της **Αντεπίθεσης Των Εργαζομένων** διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή στις απεργίες και τους αγώνες, που δραστηριοποιούνται για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, φοιτητές και εργαζόμενοι

ενεργοί στο φοιτητικό και εργατικό κίνημα.

Το ψηφοδέλτιο της Ο.Κ.Δ.Ε. συμβολίζει και αναδεικνύει και εκείνους τους αγώνες, εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες κ.λπ.) που αποσιωπάται από τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξαν και παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες.

Να οικοδομήσουμε την Αντεπίθεση Των Εργαζομένων

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων (Συνδικαλιστική Παράταξη της ΟΚΔΕ) είναι μια αντικαπιταλιστική Συνδικαλιστική Παράταξη στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Παρεμβαίνουμε στις τηλεπικοινωνίες, τον επισιτισμό - τουρισμό, το εμπόριο, την υγεία, την εκπαίδευση κ.α., καθώς και σε όλα τα ζητήματα που αφορούν το Εργατικό Κίνημα. Παλεύουμε για:

- Να μην πληρώσουμε εμείς οι εργαζόμενοι την κρίση, αλλά αυτοί που την δημιούργησαν.

- Να αναδεικνύουμε και να υπερασπίζουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα και την εργασιακή μας αξιοπρέπεια απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης που όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις επέβαλαν με αντεργατικούς νόμους.

- Την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του Εργατικού και Συνδικαλιστικού Κινήματος, που είναι απαραίτητος όρος για να ανατραπεί η βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική και το μνημονιακό καθεστώς κυβερνήσεων, Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κεφαλαίου, σε τελική ανάλυση το σάπιο και χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα.

- Μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα προβάλλει και θα επιβάλλει τα δικά μας συμφέροντα.

Προτείνουμε και έχουμε:

- Ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας, σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, που αποτελεί τη μόνη πραγματική λύση στη βάση των συμφερόντων της Εργατικής Τάξης

- Ένα Σχέδιο Αγώνων για την νικηφόρα έκβαση τους που βασίζεται στους παρακάτω άξονες:

- Να προετοιμάσουμε και να οργανώσουμε συλλογικά την αντίστασή μας, ανασυγκροτώντας ή δημιουργώντας Σωματεία, Επιτροπές, όργανα αυτο-οργάνωσης σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κλάδο, σε κάθε γειτονιά.

- Να οικοδομήσουμε την ενότητα όλων των εργαζομένων (ντόπιων και μεταναστών) και την ενότητα του εργατικού κινήματος. Έχουμε ως κύριο σύνθημά μας: «Ενότητα στους Αγώνες, Αγώνας για την Ενότητα». Χωρίς αυτό τον πρωταρχικό όρο, είναι αδύνατη μια αντιμετώπιση της σημερινής διαλυτικής κατάστασης.

- Πρέπει να εναντιωθούμε ξεκάθαρα στην πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (αστικής και ρεφορμιστικής), που διαλύει, υπονομεύει, διασπά και προδίδει τα συμφέροντα και τους αγώνες μας.

- Πρέπει να δώσουμε μαζικούς, ταξικούς και αποφασιστικούς αγώνες, με διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις, με αυτοδιαχείριση, που είναι ο μόνος δρόμος για να έχουμε νίκες.

ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΔΟΥΛΟΙ!
ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ
ΔΥΝΑΜΗ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ!

Γαλλία

Τους τελευταίους μήνες, ανυποχώρητη παραμένει η εξέγερση των Γάλλων εργαζομένων ενάντια στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση του Μακρόν η οποία προβλέπει αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη, αλλά και λόγω της αυξανόμενης ακρίβειας και του κόστους ζωής. Το δημόσιο χρέος της Γαλλίας έκλεισε το 2022 λίγο κάτω από τα 3 τρισεκατομμύρια ευρώ και συγκεκριμένα στα 2,950 τρισ., δηλαδή στο 111,64% του γαλλικού ΑΕΠ. Το δημόσιο έλλειμμα έκλεισε στο 4,7% του ΑΕΠ, έναντι 5% που ήταν η πρόβλεψη της κυβέρνησης.

Δεκάδες διαδηλώσεις, απεργίες και οργανωμένες ή αυθόρμητες κινητοποιήσεις ξεσπούν συνεχώς με τεράστια συμμετοχή του κόσμου που, μέχρι στιγμής, κυμαίνεται μεταξύ 350 χιλιάδων και 1,3 εκατ. σε πανεθνικό επίπεδο και υψηλά επίπεδα συμμετοχής στις απεργίες.

Ο Μακρόν, χρησιμοποιώντας το εκτελεστικό του προνόμιο για να προωθήσει τις μεταρρυθμίσεις στο κοινοβούλιο χωρίς ψηφοφορία, υποστήριξε ότι αυτές οι αλλαγές απαιτούνται για τη διατήρηση του υποτιθέμενου γενναϊώδωρου γαλλικού συνταξιοδοτικού συστήματος. Κάθε προσπάθεια στήριξης με επιχειρήματα του σχεδίου Μακρόν για το ασφαλιστικό δεν είναι τίποτα περισσότερο από πολιτική κάλυψη για την επιστροφή ενός γνωστού προγράμματος νεοφιλελεύθερης λιτότητας που διακόπηκε προσωρινά από την πανδημία.

Στις 29/03 σημειώθηκε η 10η γενική απεργία η οποία παρά την καταστολή που είχε εξαπολύσει η κυβέρνηση το προηγούμενο διάστημα είχε τεράστια συμμετοχή, με τα συνδικάτα να λένε πως έφτασε περίπου τα 2 εκατ.

Γερμανία

Στις 27/03 η Γερμανία παρέλυσε από την μεγάλη απεργία των εργαζομένων στα μέσα μεταφοράς και τις συγκοινωνίες ενάντια στο κόστος ζωής και τον πληθωρισμό που έχει γονατίσει τα εισοδήματά τους. Στην απεργία συμμετείχαν εργαζόμενοι σε αεροδρόμια, σιδηρόδρομους, λεωφορεία και μετρό. Η ταυτόχρονη απεργία σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα των μεταφορών στη Γερμανία είναι σπάνιο φαινόμενο και καταδεικνύει την ένταση της πίεσης

Στον Κόσμο

για αυξήσεις στους μισθούς. Τα αιτήματα αφορούσαν αυξήσεις 10,5% έως 12%.

Στη Γερμανία τον Φεβρουάριο, ο πληθωρισμός έφτασε το 8,7%, αυξάνοντας το κόστος ενέργειας και τροφίμων. Η απεργία στις μεταφορές και τις συγκοινωνίες, που έχει χαρακτηριστεί «μεγα-απεργία», έρχεται μετά τις κινητοποιήσεις στη βιομηχανία, τα ταχυδρομεία, τα αεροδρόμια και τις τοπικές συγκοινωνίες. Χάρη σε αυτές τις απεργίες, κάποια συνδικάτα πέτυχαν σημαντικές αυξήσεις (11,5% οι ταχυδρομικοί, 8,5% το συνδικάτο IG Metall).

Πορτογαλία

Με το 74% των οικογενειών να αδυνατούν να βγάλουν το μήνα, η Πορτογαλία βρίσκεται και αυτή ανάμεσα στις χώρες της Ευρώπης όπου η οργή ενάντια στην ακρίβεια και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές έχει οδηγήσει σε κύματα απεργιών και κοινωνικών εκρήξεων.

Από το Νοέμβριο πραγματοποιούνται απεργίες των εκπαιδευτικών για τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας. Η οργή τους ξέσπασε στη μαζική πορεία στις 11 Φεβρουαρίου, η οποία κατέβασε 150.000 ανθρώπους στους δρόμους της Λισαβόνας, μετά τη διαμαρτυρία του Ιανουαρίου που συγκέντρωσε 100.000 διαδηλωτές — πορείες που θεωρούνταν ήδη οι μεγαλύτερες από τότε που η Επανάσταση των Γαρυφάλλων ανέτρεψε το ακροδεξιό καθεστώς Σαλαζάρ το 1974.

Το Φεβρουάριο και τον Μάρτιο, οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους Comboios de Portugal παρέλυσαν το εθνικό δίκτυο. Από τις 15 Φεβρουαρίου, μια συνεχιζόμενη απεργία δημοσίων υπαλλήλων στο δικαστικό σώμα έχει αναγκάσει την καθυστέρηση περισσότερων από 21.000 δικών και νομικών διαδικασιών.

Η βασική αιτία του απεργιακού κύματος συμπίπτει με αυτό που συμβαίνει σε ολόκληρη την Ευρώπη και διεθνώς ως απάντηση στις τραγικές συνθήκες διαβίωσης και την ακρίβεια. Παντού, η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να κάνει παραχωρήσεις ενώ χρηματοδοτεί διασώσεις τραπεζών και τεράστιους στρατιωτικούς προϋπολογισμούς.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν

Το πρόσφατο σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη στις 28/2/23 ανέδειξε παραστατικά πού μας οδηγεί η νεοφιλελεύθερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων: 57 άνθρωποι νεκροί σε σύγκρουση τρένων, που με τις σύγχρονες τεχνολογικές δυνατότητες ελέγχου της κίνησης των συρμών θα ήταν αδύνατη. Κι όμως, στην πραγματικότητα του ιδιωτικοποιημένου ΟΣΕ που στο όνομα του κέρδους καταργούνται «δαπανηρά» συστήματα ασφαλείας, παραβλέπεται η συντήρηση του δικτύου και περικόπτονται απαραίτητες θέσεις προσωπικού, όλα τα ενδεχόμενα είναι πιθανά κι η ίδια η ανθρώπινη ζωή φτάνει ν' αξίζει ένα εισιτήριο...

Πρόκειται για ένα έγκλημα κατά της κοινωνίας! Όσο κι αν προσπάθησαν να το κουκουλώσουν τα καλοταϊσμένα ΜΜΕ με την προπαγάνδα για «ανθρώπινο λάθος» του σταθμάρχη, η αλήθεια της εγκατάλειψης του δικτύου και των υποδομών δεν κρύβεται. Το μόνο «λάθος» σε αυτή την ιστορία ήταν το ξεπούλημα του δικτύου των σιδηροδρόμων. Αύξηση της τιμής των εισιτηρίων, καθυστερήσεις και ακυρώσεις δρομολογίων, μικρότερης σημασίας δυστυχήματα στα οποία από τύχη δεν θρηνήσαμε θύματα και

που προμήνυαν το μεγαλύτερο κακό που μοιραία συνέβη. Αυτό ονομάσανε εκσυγχρονισμό των σιδηροδρόμων. Η ιταλική εταιρεία που εξαγόρασε το σιδηροδρομικό δίκτυο δεν ενδιαφέρθηκε για τίποτα άλλο πέρα από τα κέρδη της. Ένα πραγματικό πλιάτσικο σ' ένα τομέα – κλειδί της οικονομίας που, αντί να εξυπηρετεί το σύνολο της κοινωνίας κάνοντας τις μεταφορές ασφαλείς και προσιτές σε όλους, εξυπηρετούσε τους ισολογισμούς της Hellenic Train και τις τσέπες των golden boys.

Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι αρπαγή ολόκληρων κομματιών συσσωρευμένου κοινωνικού πλούτου που με συνοπτικές διαδικασίες περνάει στα χέρια επιτήδειων. Η περίπτωση του ΟΣΕ είναι χαρακτηριστική: Το 2017 η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ξεπουλάει την εταιρεία στην ιταλική Ferrovie dello Stato Italiane Group για μόλις 45 εκατ. ευρώ. Εκείνη την εποχή, η αξία του ΟΣΕ υπολογίζονταν σε 300 εκατ. ευρώ! Είχε προηγηθεί το σπάσιμο του ενιαίου ΟΣΕ σε ξεχωριστές εταιρείες από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Το πιο εξωφρενικό όμως είναι ότι το χρέος του ΟΣΕ, που ανέρχονταν σε 14,3 δισ. ευρώ, φορτώθηκε στο Δημόσιο ώστε ο «επενδυτής» να

πάρει στα χέρια του μία καθαρή από χρέη εταιρεία. Και σα να μην έφτανε αυτό, το Δημόσιο επιβαρύνθηκε και με την επιδότηση της ιδιωτικής εταιρείας με 50 εκατ. ευρώ το χρόνο! Αυτά τα τεράστια ποσά, το διαπιστώσαμε όλοι, δεν έπιασαν καθόλου τόπο. Οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι, αφού εκβιαστικά και με ψέματα αποσπασουν το δημόσιο πλούτο και βάλουν στην τσέπη τα κέρδη, όταν έρθει η ώρα του λογαριασμού γίνονται οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές της κρατικής παρέμβασης και περιμένουν να πληρώσει το Δημόσιο!

Στην αλυσίδα των ιδιωτικοποιήσεων η περίπτωση του ΟΣΕ ανέδειξε με τραγικό τρόπο τον εγκληματικό χαρακτήρα αυτής της πολιτικής. Οι ιδιωτικοποιήσεις, πυρήνας της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας, συνεχίζονται ασταμάτητα και λόγω των μνημονιακών υποχρεώσεων προς τους δανειστές/τοκογλύφους της ΕΕ. Ο κατάλογος είναι μακρύς και εκτός από ΔΕΗ, με τις γνωστές επιπτώσεις στην τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος, περιλαμβάνει οτιδήποτε μπορεί να ξεπουληθεί, π.χ. λιμάνια, δρόμους, υποδομές της ΔΕΠΑ, το ΟΑΚΑ, χιλιάδες ακίνητα που ανήκουν σε υπουργεία... Τελευ-

ταία, και παρά την κατακραυγή και την κοινωνική έκρηξη για το έγκλημα στα Τέμπη, ψηφίστηκε από τη βουλή και η ιδιωτικοποίηση του νερού!

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει την ίδια καταστροφική πολιτική και θα τη συνεχίζει νομοθετώντας τερατουργήματα μέχρι την τελευταία μέρα της θητείας της. Αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις στην κοινωνία, σε αντίθεση και με τις πολιτικές επανακρατικοποίησης εταιρειών ενέργειας, ύδρευσης και υποδομών που εφαρμόζουν άλλες κυβερνήσεις για να αντιμετωπίσουν τις τρομακτικές επιπτώσεις της ακρίβειας, οι ανάληθοι ά(χ)ριστοι συνεχίζουν να ξεπουλάνε τα πάντα.

Αυτή η πολιτική την οποία υπηρέτησαν πιστά όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, δεν θα ανατραπεί μέσα από τις εκλογές που έρχονται από μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία ΣΥΡΙΖΑ/ΠΑΣΟΚ ή άλλων δήθεν αντιμνημονιακών. Μόνο στο δρόμο, με τους αγώνες των εργαζομένων ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, τη φτώχεια και την ανεργία. Μόνο από μια κυβέρνηση που θα προκύψει από αυτούς τους αγώνες, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων!

Στατιστικά

Η κυβέρνηση της ΝΔ προχωρά σε άλλη μια αύξηση- κοροϊδία του μισθού από την 1η Απριλίου. Ο βασικός μισθός συνεχίζει να είναι καρφιστωμένος κάτω από τα 800 ευρώ και η χώρα παραμένει στη λίστα με τους χαμηλότερους μισθούς στην Ε.Ε. Ο δε Μητσοτάκης σε συνέντευξη του είχε το θράσος να ξεστομίσει ότι η «τρίτη διαδοχική αύξηση του κατώτατου μισθού (από το 2019)...σημαίνει ότι από τότε έχουν προστεθεί ετησίως σχεδόν τρεις επιπλέον μισθοί στο εισόδημα περίπου 600.000 εργαζομένων»! Την ίδια στιγμή, τα ΜΜΕξαπάτησης πανηγυρίζουν ότι ο πληθωρισμός ανήκει στο παρελθόν ενώ η ακρίβεια θερίζει και οι τιμές των τροφίμων και του εμφιαλωμένου νερού θα πάρει επιπλέον αυξήσεις το προσεχές διάστημα. Ούτε οι αυξήσεις χαρτζιλίκια, ούτε τα επιδόματα της πλάκας μπορούν να καλύψουν τις αυξήσεις στα βασικά είδη, πόσο μάλλον την

τρομακτική αύξηση των ενοικίων και συνολικά το κόστος ζωής.

Η μελέτη που διεξήγαγε η ΓΣΕΕ σχετικά με τη συμπεριφορά των καταναλωτών μέσα στο σφοδρό κύμα ακρίβειας του προηγούμενου έτους αποδεικνύει τις δυσκολίες και την καταβαράθρωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Τα σημαντικότερα αποτελέσματα που προέκυψαν είναι τα εξής:

- Σε τακτική συντήρηση και επισκευή της κατοικίας τους προβαίνει μόνο το 4,8.
- Το 86,8% των καταναλωτών μείωσαν το ποσοστό θέρμανσης της κατοικίας τους
- Σε ποσοστό 40%, μειώνουν τις φορές που κάνουν μπάνιο ενώ οι περισσότεροι προτιμούν ένα γρήγορο ντους αντί για μπάνιο (73,5%). Αντίστοιχα μειώνουν απλές αλλά κοστοβόρες καθημερινές δραστηριότητες (χρήση του φούρνου της ηλεκτρικής κουζίνας, σιδέρωμα κτλ)
- Στην ερώτηση αν πραγματοποιούν

αγορές από το καλάθι του νοικοκυριού, η πλειονότητα απαντά αρνητικά (83%). Το περιβόητο καλάθι του νοικοκυριού δεν έχει ανακουφίσει ούτε στο ελάχιστο τους καταναλωτές.

• Από τον οικογενειακό τους προϋπολογισμό, πρωταρχική ανάγκη των ερωτηθέντων εργαζομένων είναι να καλύψουν το κόστος των τροφίμων (73,2%). Δευτερεύουσα αλλά εξίσου σημαντική ανάγκη θεωρούν την κάλυψη του κόστους ιατρικής περίθαλψης (59,8%), στη συνέχεια της θέρμανσης (54,3%) και τέλος του ενοικίου/ δανείου κατοικίας (53,9%).

• Πλέον, η ψυχαγωγία για τους περισσότερους είναι από καθόλου έως μέτρια σημαντική (77,4%). Ομοίως, η προσωπική φροντίδα (70,2%) και η ένδυση (76,10%)!

• 7 στους 10 ερωτώμενους επιλέγουν να αγοράζουν τρόφιμα με βάση την προσφορά και την χαμηλότερη τιμή, όχι την ποιότητα.

Αξιολόγηση: Το μέσο για την ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών αγαθών και τη μετατροπή τους σε εμπορεύματα

Η ελληνική κοινωνία μέσα από πολύ οδυνηρές εμπειρίες δεκαετιών φτάνει σήμερα σε μια γενικευμένη θα λέγαμε απόρριψη των κάθε είδους ιδιωτικοποιήσεων, για βασικά κοινωνικά αγαθά και υπηρεσίες. Η κατάρρευση υπηρεσιών και υποδομών -όχι μόνο σε έκτακτες καταστάσεις (πυρκαγιές, πλημμύρες, χιονοπτώσεις κ.α.), η ταιπωρία, το αυξημένο ή και τεράστιο κόστος, ακόμη και σε ανθρώπινες ζωές, είναι αποτελέσματα τόσο της συρρίκνωσης της δημόσιας υγείας, παιδείας, ενέργειας, τηλεπικοινωνιών, μεταφορών κλπ και της επιβολής ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία τους, όσο και του ξεπουλήματος τους στους «ΑΕΙΟΥΣ» ιδιώτες! Η σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει είναι το δυστύχημα στα Τέμπη. Οι αιτίες που δολοφονήθηκαν 57 άνθρωποι είναι η

εφαρμογή των μνημονίων και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων.

Τα ΜΜΕ, η κυβέρνηση και όσοι εφάρμοσαν όλα τα παραπάνω (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κλπ) προσπάθησαν να κρύψουν την πραγματικότητα. Ιδίως η κυβέρνηση, αρχικά κρύφτηκε πίσω από το «ανθρώπινο λάθος» κάποιων υπαλλήλων, τις «χρόνιες παθολογίες» τις υποκριτικές «συγγνώμες» και τώρα, χωρίς ντροπή επιτίθεται, ισχυριζόμενη ότι «φταίει η μη ύπαρξη αξιολόγησης» του προσωπικού.

Σ' αυτό το πνεύμα και η υπουργός Παιδείας Ν. Κεραμέως δηλώνει ότι: «Η ανάγκη να συνεχίσουμε δυναμικά την αξιολόγηση είναι ένα από τα μηνύματα που βγήκαν . . . από την τραγωδία των Τεμπών».

Απέναντι, στην ξεδιάντροπη προ-

παγάνδα τους για την αξιολόγηση, οι εκπαιδευτικοί, επιμένουμε στις δικές μας αντιστάσεις και αγώνες ενάντια στην αξιολόγηση, αγώνες υπεράσπισης του Δημόσιου και Δωρεάν Σχολείου, γιατί με την αξιολόγηση θέλουν τελικά, να επιβάλλουν την ιδιωτικοποίησή του. Το τεράστιο κοινωνικό κύμα οργής, αγανάκτησης και θυμού, που ξεχύθηκε σε όλη τη χώρα αξιολόγησε τις πραγματικές αιτίες και τους πραγματικά υπεύθυνους και απαιτεί δικαίωση και λύσεις. Για να «πληρώσουν» όλοι οι πραγματικοί υπεύθυνοι (ιδιωτική εταιρία, υψηλά στελέχη, υπουργοί κλπ), για να μην ξανασυμβεί τέτοιου είδους τραγωδία, για ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ (παιδεία, υγεία, νερό κλπ), με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.

■ Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΟΕ-ΟΤΑ

Την Πέμπτη 30/03 η ΠΟΕ-ΟΤΑ προχώρησε σε πανελλαδική στάση εργασίας από τις 11 το πρωί έως το τέλος του ωραρίου. Παράλληλα, πραγματοποίησε συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο Εσωτερικών. Αφορμή στάθηκε η κλήση σε απολογία 27 δημοτικών συμβούλων στον δήμο Αγίου Δημητρίου με την κατηγορία της «παραβάσης καθήκοντος με δόλο» από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση Αττικής, επειδή ακολούθησαν την πρωτόδικη δικαστική απόφαση υπέρ των 34 εργαζομένων για τη μετατροπή των συμβάσεών τους από ορισμένου σε αορίστου χρόνου.

Πρόκειται για εργαζομένους με τις λεγόμενες «συμβάσεις-covid», οι οποίες παρατάθηκαν διαδοχικά με νομοθετικές ρυθμίσεις, καθώς ήταν απαραίτητοι και κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες στους δήμους. Η τελευταία παράταση, όμως, συνοδεύτηκε από νέα διάταξη του υπουργού Εσωτερικών, η οποία ψη-

φίστηκε τον περασμένο Μάρτιο και υποχρέωσε τους ΟΤΑ να εξαντλούν κάθε ένδικο μέσο κατά πρωτόδικων αποφάσεων που δικαιώνουν εργασιακές διεκδικήσεις (άρθρο 37, ν. 4915/2022). Την ίδια στιγμή, για κάθε διεκδίκηση ιδιώτη επιτρέπεται ο συμβιβασμός, η κατάργηση δίκης και η μη άσκηση ένδικων μέσων.

Με νωπό το μνημονιακό έγκλημα στα Τέμπη, όπου αποκαλύφθηκαν τα δολοφονικά αποτελέσματα των ιδιωτικοποιήσεων, η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ θέλει να τσακίσει κάθε τι δημόσιο. Αυτή ευθύνεται για τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα στους δήμους λόγω των εξαντλητικών ωραρίων και συνθηκών εργασίας, χωρίς την παροχή ΜΑΠ. Αυτή ευθύνεται για την υποστελέχωση στους δήμους και τις εκατοντάδες συμβάσεις ορισμένου χρόνου για πάνω από 10ετία. Αυτή ευθύνεται για τον εργατοκτόνο ν. Χατζηδάκη και την απαγόρευση του δικαιώματος στην απεργία. Τώρα προσπαθεί

να υπονομεύσει τον δημόσιο χαρακτήρα της τοπικής αυτοδιοίκησης και να την κάνει βορά στους εργολάβους-αρπακτικά, προωθώντας τις ελαστικές σχέσεις, τη μαύρη και ανασφάλιστη εργασία.

Η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη επιτίθεται με μανία στους εργαζομένους. Όποια κυβέρνηση κι αν μαγειρευτεί στις εκλογές, θα συνεχίσει τις ίδιες αντεργατικές πολιτικές, με σκοπό την επιβολή του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης της Εργασίας και την φυσική μας εξόντωση. Προκειμένου να υφαρπάξουν την ψήφο των εργαζομένων, δημοτικές παρατάξεις και κόμματα θα τάξουν την ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζομένων. Μόνο εμείς μπορούμε να επιβάλλουμε τις ανάγκες μας, με τους μαζικούς κι ανυποχώρητους αγώνες μας. Με οργάνωση και αγώνα σε χώρους δουλειάς και σωματεία να διεκδικήσουμε ζωή κι εργασία με αξιοπρέπεια!

Δώρο Πάσχα: Αναφαίρετο δικαίωμα κάθε εργαζόμενου

Το δώρο Πάσχα είναι ένα κατοχυρωμένο δικαίωμα από την Εθνική Γενική ΣΣΕ για όλους τους εργαζόμενους, είτε έχουν υπογράψει σύμβαση αορίστου ή ορισμένου χρόνου, πλήρους ή μερικής απασχόλησης. Είτε είναι μισθωτοί ή ωρομίσθιοι.

Το δώρο Πάσχα πρέπει να έχει καταβληθεί από την εργοδοσία το αργότερο μέχρι τη Μ. Τετάρτη 12 Απριλίου, ειδάλλως όπως και η μη καταβολή του δώρου Χριστουγέννων, είναι αυτόφωρο αδίκημα.

Η χρονική περίοδος που υπολογίζεται το δώρο Πάσχα αρχίζει από 1 Ιανουαρίου μέχρι 30 Απριλίου. Για έναν εργαζόμενο που αμείβεται με μισθό και η σχέση εργασίας του διήρκεσε ολόκληρο το χρονικό διάστημα, το δώρο Πάσχα ισούται με μισό μισθό, ενώ αν ο εργαζόμενος αμείβεται με ημερομίσθιο, το δώρο είναι 15 ημερομίσθια.

Στην περίπτωση που ένας εργαζόμενος εργάστηκε για μικρότερο χρονικό διάστημα και πάλι δικαιούται δώρο Πάσχα, το οποίο υπολογίζεται κατά αναλογία. Ο εργαζόμενος που αμείβεται με μισθό δικαιούται για κάθε 8 ημερολογιακές ημέρες το

1/15 του μισού μηνιαίου μισθού, ενώ για τους εργαζόμενους που αμείβονται με ημερομίσθιο, η αναλογία είναι ένα ημερομίσθιο για κάθε 8 ημέρες εργασίας τους.

Επιπλέον το δώρο Πάσχα, είτε για μισθωτούς είτε για ημερομίσθιους εργαζόμενους προσαυξάνεται με τον συντελεστή αδείας, ο οποίος ανέρχεται σε 0,04166.

Τα φαινόμενα εργοδοτικής αυθαιρεσίας και εκμετάλλευσης, καθώς και στέρησης των βασικών μας δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια εργασίας μας είναι πάμπολλα και συνεχώς αυξάνονται. Δεν είναι λίγες οι φορές όπου σε εργασίες που δεν είμαστε ασφαλισμένοι πλήρως, οι εργοδότες αφαιρούν το δώρο Πάσχα, από τα «μαύρα» που δίνουν στον εργαζόμενο, είτε εργοδότες που καταβάλουν το δώρο Πάσχα στον τραπεζικό λογαριασμό του εργαζομένου και στη συνέχεια το ζητάνε πίσω. Πρέπει όλοι μας να απαντήσουμε δυναμικά σε τέτοια φαινόμενα και να μην επιτρέψουμε σε κανέναν να βάλει χέρι (και) σε αυτό το δικαίωμα.

Ο εργασιακός μεσαίωνας που βιώνουμε καθημερινά μας θέλει με σκυμμένο το κεφάλι, κάτω από συν-

θήκες μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας, πλήρους εντατικοποίησης, με μηδαμινά μέτρα ασφαλείας. Η εκάστοτε νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση το μόνο που κάνει είναι πλάτες στα πανταχού αφεντικά, ώστε να συνεχίζουν ανενόχλητοι την εκμετάλλευση που μας ασκούν. Μάλιστα, με τα αντεργατικά μέτρα που έχει περάσει το ένα μετά το άλλο τόσο η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη, όσο και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, το βάρος της κρίσης πέφτει μόνο στις πλάτες μας και αυτό που έχουν δείξει ξεκάθαρα είναι ότι η ζωή οποιουδήποτε εργαζόμενου δεν μετράει μπροστά στα κέρδη τους.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες πρέπει να παλέψουμε και να διεκδικούμε τα δικαιώματά μας. Κάτω από ένα σύστημα που προσπαθεί να μας διαλύσει, δεν πρέπει να τους χαρίζουμε τίποτα. Φέτος κανέναν μας να μην επιστρέψει το δώρο του Πάσχα. Να απαιτήσουμε απ' όλους τους εργοδότες να συμμορφωθούν με την ισχύουσα νομοθεσία. Και αρχίζοντας απ' αυτό, να διεκδικήσουμε όλοι μας συλλογικά και με αγωνιστικές αποφάσεις μια εργασία και ζωή με αξιοπρέπεια!

Αντεπίθεση των Εργαζομένων Από τις παρεμβάσεις μας στις πρόσφατες απεργίες

Θεσσαλονίκη: Η παρέμβαση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επιτισισμό και της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων για τις 2 Απεργίες (8 και 16 Μάρτη) σε εργαζόμενους και διανομείς, έδειξε πως το τραγικό δυστύχημα – δολοφονία στα Τέμπη ήταν «η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι». Φάνηκε πως το σοκ που βιώσαμε όλοι μας, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για μια θετική αλλαγή στην συνείδηση και την δράση των εργαζομένων. Η ανταπόκριση κατά την διάρκεια των παρεμβάσεων μας στα καταστήματα ήταν πολύ θετική. Η συμμετοχή γενικώς στις διαδηλώσεις (ειδικά στις 8 Μάρτη), άγγιξε και ίσως έφτασε αριθμούς περιόδου «κινήματος των Πλατειών». Οι εργαζόμενοι και ειδικότερα οι νεότεροι, παρότι αρκετοί δεν απήργησαν, υπό τον μόνιμο φόβο της απόλυσης (βάσει των εργασιακών συνθη-

κών πλήρους ανασφάλειας που βιώνουμε σήμερα), συμμετείχαν στις διαδηλώσεις. Στις 2 απεργιακές διαδηλώσεις, συμμετείχαν στο πανό της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων, αρκετοί συνάδελφοι διανομείς, σερβιτόροι, μπουφετζήδες κ.α., μέλη του Συνδικάτου Επιτισισμού-Τουρισμού.

Γιάννενα: Οι παρεμβάσεις της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων, με το κάλεσμα για τις 2 Απεργίες σε εργαζόμενους μέσα στα καταστήματα και στους διανομείς, είχε πολύ καλή ανταπόκριση, ενώ αναρτήθηκαν και πανό στην πόλη. Παρόλο που η συμμετοχή των συναδέλφων του κλάδου στις απεργίες ήταν μικρή, στις 2 αυτές απεργίες διαδήλωσαν αρκετοί νέοι εργαζόμενοι. Στο μπλοκ της ΟΚΔΕ, συμμετείχαν εργαζόμενοι στον επιτισισμό και διανομείς που αγωνίζονται μαζί με την ΑΤΕ στους χώρους δουλειάς απέναντι

στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες.

Χαιρετίζουμε όλους αυτούς τους συναδέλφους-ισσες που βρέθηκαν στον δρόμο μαζί μας! Οι μεγαλειώδεις αυτές διαδηλώσεις-απεργίες σε κάθε σημείο της χώρας, μας έδειξαν τον δρόμο. Όμως, για να μην συνεχίσουμε να θρηνούμε άλλους νεκρούς, χρειάζεται μια πραγματική οργάνωση της οργής. Απέναντι σε όλους αυτούς (ΠΑΜΕ, ΓΣΕΕ) που έσπευσαν να «κηδέψουν» το κίνημα πριν την αναγέννησή του, να ξελασπώσουν τον Μητσοτάκη και την άθλια παρέα του, με την άμεση επαναφορά της συζήτησης για εκλογές, επιβάλλεται μια πραγματική οργάνωση του κινήματος. Με συνελεύσεις σε πλατείες, καταλήψεις-διαδηλώσεις να ρίξουμε την δολοφονική κυβέρνηση ΝΔ πριν μας αποτελειώσουν!

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων

Επιτροπή Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης

Να καταργηθεί ΤΩΡΑ το freelancing που μετατρέπει τους διανομείς σε σύγχρονους δούλους! Δεν είμαστε συνεργάτες - Κάτω το νέο δουλεμπόριο και ο εργατοκτόνος νόμος Χατζηδάκη!

Από την Παρασκευή 31 Μαρτίου, οι διανομείς της Wolt απήργησαν για 4 μέρες, ενάντια στην αφηνδιαστική απόφαση της εταιρίας να μειώσει κι άλλο τις αμοιβές τους ανά παραγγελία, αλλά και στις ελαστικές σχέσεις απασχόλησης που υποκρύπτουν ανασφάλιστη και αδήλωτη εργασία, μέσω εργολάβων.

Η Wolt (όπως κι οι άλλες ψηφιακές πλατφόρμες efood, box κτλ.) νομιμοποιήθηκαν και στη χώρα μας με τον εργατοκτόνο νόμο Χατζηδάκη. Παρόλο που πρόκειται για εξαρτημένη εργασία οι διανομείς δεν προσλαμβάνονται ως μισθωτοί αλλά ως «συνεργάτες», δουλεύουν ως ελεύθεροι επαγγελματίες και αμείβονται «με το κομμάτι» δηλαδή πληρώνονται μόνο κι αν πάνε παραγγελίες, άσχετα το πόσες ώρες θα δουλέψουν. Δουλεύουν έως 15 ώρες ημερησίως, χωρίς ασφάλιση, δώρα, άδειες, επιδόματα, ενώ σε περίπτωση δυστυχήματος ή ασθένειας, χάνουν μεροκάματα που δεν καλύπτονται από

πουθενά. Πρακτικά μιλάμε για μετατροπή των διανομέων σε «σύγχρονους δούλους».

Υπό αυτές τις συνθήκες, οι διανομείς είδαν τις αμοιβές τους να πετσοκόβονται κι άλλο –χωρίς καμία ειδοποίηση– και ξεκίνησαν απεργία

Παράλληλα αρκετοί από τους συμμετέχοντες στην απεργία είναι μετανάστες, οι οποίοι εργάζονται ως μισθωτοί μέσω εργολάβων που έχουν σύμβαση με την Wolt.

Τα αιτήματα των διανομέων είναι: να λαμβάνουν τις ίδιες αποδοχές ανά παραγγελία, στα επίπεδα του Μάρτη του 2022 με αποζημίωση 0,40 ευρώ το χιλιόμετρο και αποζημίωση από το πρώτο μέτρο. Για τους διανομείς που εργάζονται μέσω έμμεσου εργοδότη, να υπάρχουν συμβάσεις αορίστου χρόνου απευθείας με τη «Wolt» με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Τέλος, σε όλους τους διανομείς να παρέχεται δωρεάν κράνος, μπουφάν

μηχανής κι ο κατάλληλος εξοπλισμός και να τηρούνται όλα τα απαραίτητα μέτρα ασφάλειας.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ freelancing ΤΩΡΑ!

Ωστόσο ο αγώνας τους μπορεί να κερδίσει με ένα και μόνο τρόπο: την κατάργηση του νέου μοντέλου εκμετάλλευσης της εργασίας του freelancing. Να κλείσουν τα αυτιά τους σε σωματεία και «φωνές» που εξυμνούν αυτό το δουλικό θεσμό εργασίας, να διαχωριστούν πλήρως με αυτές και να ακολουθήσουν το δρόμο που άνοιξαν οι διανομείς σε Ισπανία και Ιταλία, απαιτώντας την μετατροπή τους σε μισθωτούς διανομείς σε όλες τις ψηφιακές πλατφόρμες!

Στοιχεία Επικοινωνίας

Τηλ: 6982268508

Site: dianomeisthess.blogspot.gr

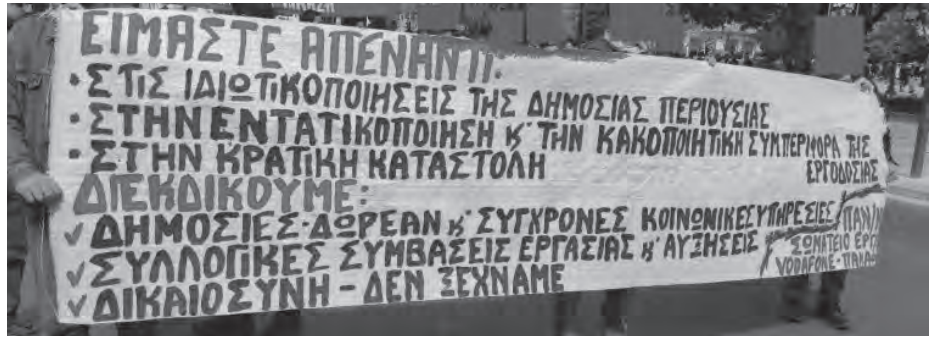
Facebook: Επιτροπή Αγώνα Διανομέων

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων

Vodafone: Οι εργαζόμενοι στο δρόμο ενάντια στο μνημονιακό έγκλημα στα Τέμπη

Στην απεργία της 8ης Μάρτη, μια λαοθάλασσα ξεχύθηκε στους δρόμους της χώρας για να διαμαρτυρηθεί ενάντια στο μνημονιακό έγκλημα στα Τέμπη. Ενδεικτικά, στο κέντρο της Αθήνας συγκεντρώθηκαν πάνω από 200.000 για να διαδηλώσουν ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές που οδήγησαν στο θάνατο 60 ανθρώπων. Μαζική ήταν και η γενική απεργία της 16ης Μάρτη που αναγκάστηκε να κηρύξει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, έπειτα από την έκρηξη οργής της 8ης Μάρτη.

Το Πανελλήνιο Σωματείο Εργαζομένων της Vodafone συμμετείχε και στις δύο απεργίες μαζί με τα υπόλοιπα σωματεία στην πλατεία Κλαυθμώνος, καλώντας όλους τους συναδέλφους να συμμετέχουν στις απεργίες και να το πλαισιώσουν. Αρκετοί συνάδελφοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του σωματείου και απέργησαν, είτε άτυπα (δεν πήγαν για δουλειά) είτε

τυπικά, δηλώνοντας απεργία. Οι κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος έβαλαν σε μια πρώτη κίνηση όλους τους εργαζόμενους, καθώς είχαν τον χαρακτήρα μιας γενικευμένης έκρηξης. Παρόλα αυτά, πρέπει να πάμε ένα βήμα παραπέρα. Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ έβαλε μια ταφόπλακα στους αγώνες της περιόδου 2010- 12, όμως η έκρηξη της 8ης Μάρτη μας δείχνει το δρόμο.

Καθώς οι πιέσεις της εργοδοσίας όλο αυξάνονται, μέσω της διαρκούς εντατικο-

ποίηση και των συνεχών εκφοβισμών και απολύσεων, και οι επιθέσεις των κυβερνήσεων, είτε της σημερινής, είτε οποιασδήποτε άλλης μαγειρευτεί μετά τις εκλογές, γίνονται όλο και πιο σκληρές, πρέπει να οργανωθούμε ώστε να δώσουμε την απάντησή μας. Μέσα από την ενίσχυση του σωματείου μας και από επιτροπές αγώνα να οργανώσουμε την απερίθεσή μας ενάντια σε όλους αυτούς που μας θέλουν σύγχρονους δούλους.

Κλεισίματα καταστημάτων και απολύσεις στο σωρό από τα Public

Στη δίμηνη περίοδο Φεβρουαρίου – Μαρτίου η εταιρεία Public αποφάσισε το κλείσιμο τεσσάρων καταστημάτων, σε Αγρίνιο, Άργος, Καλλιθέα και Χαλάνδρι, με πάνω από 20 εργαζόμενους να έρχονται αντιμέτωποι με τη σκληρή πραγματικότητα της απόλυσης. Σχετικά μάλιστα με τα επαρχιακά καταστήματα δεν υπήρξε η παραμικρή προειδοποίηση προκειμένου οι εργαζόμενοι να προετοιμαστούν στοιχειωδώς (να αναζητήσουν αλλού εργασία εγκαίρως, να φροντίσουν τον οικογενειακό προϋπολογισμό τους κ.λ.π.). Στην περίπτωση των καταστημάτων Καλλιθέας και Χαλανδρίου από την 1η Απρίλη συγχωνεύονται με τα καταστήματα Media Markt Συγγρού και Media Markt Μαρούσι αντίστοιχα. Δεν δόθηκε καμία εγγύηση από τη διοίκηση ότι δε θα γίνουν απολύσεις, οι οποίες έχουν ήδη ξεκινήσει στα καταστήματα προορισμού, παρά τις διαμαρτυρίες του σωματείου.

Όπως καταγγέλλει το Σωματείο Εργαζομένων Public: «Όλα τα παραπάνω ενώ τα καταστήματα αυτά ξεπερνούσαν

σταθερά τις οικονομικές στοχοθεσίες που η ίδια η διοίκηση έθετε. Όλα αυτά ενώ ούτε οι επενδύσεις κάθε είδους λείπουν (βλ δραστηριότητα της Public Capital Partners) ούτε οι ακριβοπληρωμένες συνεργασίες με προγράμματα δόσεων και δανεισμού». Με την δικαιολογία της κρίσης και με στόχο την Amazon-ποίηση, προσπερνώντας τα εκατομμύρια του τζίρου, οι μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις δε διστάζουν να μας πετάνε στο δρόμο με το έτσι θέλω. Για άλλη μια φορά τα κέρδη τους μπαίνουν πάνω από τις ζωές μας σε μια εταιρεία εκατομμυρίων που «συνεχίζει να πληρώνει τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων της με τον κατώτατο μισθό, να απασχολεί σημαντικότατο αριθμό τους με μερική απασχόληση και να απολύει με τη μέθοδο του ξαφνικού θανάτου των καταστημάτων κατά δεκάδες».

Την Τετάρτη 22 Φλεβάρη και την Τρίτη 5 Απρίλη, έγιναν η παρεμβάσεις του Σωματείου Εργαζομένων Public στο κατάστημα του Συντάγματος και της Συγγρού αντίστοιχα ενάντια στις απολύσεις και το

κλείσιμο καταστημάτων. Τις κινητοποιήσεις στήριξαν εργαζόμενοι και συνδικαλιστικοί φορείς μεταξύ των οποίων και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων. Βασικά αιτήματα είναι να μην απολυθούν άλλοι συνάδελφοι αλλά και να ανανεωθούν όλες οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου που εκκρεμούν, προσλήψεις με πλήρη και σταθερή εργασία για την πλήρη στελέχωση όλων των καταστημάτων, τμημάτων και πόστων, αυξήσεις στους μισθούς – υπογραφή ΣΣΕ. Ο αγώνας θα συνεχιστεί για δουλειά και ζωή με αξιοπρέπεια!

Γαλλία: Συνεχίζεται και βαθαίνει η εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς του Μακρόν

Η Γαλλία έχει εισέλθει το τελευταίο δεκαπενθήμερο σε μία βαθιά πολιτική και κυβερνητική κρίση, η οποία καταλαμβάνει διεθνώς τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Είναι το άμεσο αποτέλεσμα των σχεδόν τριμήνων κινητοποιήσεων ενάντια στην αντι-ασφαλιστική μεταρρύθμιση που τείνουν να λάβουν έναν ποιοτικά διαφορετικό χαρακτήρα, μετά τις 16 Μαρτίου.

Η καταφυγή από τον Μακρόν και την πρωθυπουργό Μπορν στο άρθρο 49.3 του γαλλικού συντάγματος στις 16 Μαρτίου, με το οποίο παρέκαμψαν την ψήφο του κοινοβουλίου για την εφαρμογή της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, αποτέλεσε ένα πραγματικό σημείο - τομή.

Η καταφυγή στο 49.3 εξέπληξε όλα τα στρώματα της γαλλικής κοινωνίας και συντάραξε τα μικροαστικά στρώματα, την εργατική αριστοκρατία και τη νεολαία. Η εθνική απεργία στις 23 Μάρτη, όπως και αυτή της 29ης Μάρτη, είχε μία κοινωνική σύνθεση τροποποιημένη, ιδιαίτερα εμφανή στο Παρίσι, αλλά και σε άλλες πόλεις, με σημαντικά μεγαλύτερη συμμετοχή υπαλλήλων, εργατικής αριστοκρατίας, μικροαστικών στρωμάτων, και νεολαίας, σε σχέση με όλες τις προηγούμενες κινητοποιήσεις. Ο εργατικός και προλεταριακός χαρακτήρας των αρχικών κινητοποιήσεων τροποποιήθηκε με την προσθήκη και άλλων στρωμάτων της εργατικής τάξης. Και οι δύο εθνικές απεργίες είχαν μεγάλη συμμετοχή στις διαδηλώσεις και στην απεργία. Στις 23 Μάρτη, οι διαδηλωτές ξεπέρασαν το 1,1 εκατ.

και στις 28 Μάρτη ήταν πάνω από 750 χιλιάδες πανεθνικά σύμφωνα με τα στοιχεία της αστυνομίας, τα οποία παρότι υποτιμούν τα μεγέθη μάλλον παραμένουν πιο κοντά στην πραγματικότητα από τα στοιχεία της CGT.

Σε ό,τι αφορά τη νεολαία, πανεθνικά στις 23 Μάρτη περίπου 400 λύκεια και γυμνάσια είχαν καταλήψεις και περίπου 500 στις 29 Μάρτη. Οι κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια συνοδεύονται από γενικές συνελεύσεις, ενδεικτικά, έλαβαν χώρα συνέλευση 1.000 φοιτητών στο Μονπελιέ στις 23 Μάρτη, συνέλευση 1.000 ατόμων στην πανεπιστημιούπολη του Τολμυιάκ στο Παρίσι, συνέλευση 500 ατόμων στο Μπορντώ, 600 φοιτητών στην Τουλούζη στις 28, διάφορες συνελεύσεις μερικών εκατοντάδων η κάθε μία στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού στις 23 Μάρτη. Δεν έχουν λάβει όμως ακόμα το χαρακτήρα ενός κινήματος διαρκείας και αυτό φάνηκε στην διαδήλωση της 29ης Μάρτη, όπου δεν υπήρξε μία θεαματική επανεμφάνιση της νεολαίας. Αυτές οι συνελεύσεις και κινητοποιήσεις λαμβάνουν χώρα, παρά την διαλυτική πολιτική των ιδρυμάτων για εξ αποστάσεως εκπαίδευση και μαθήματα.

Η καταφυγή στο 49.3 προκάλεσε το ξέσπασμα για σχεδόν ένα δεκαήμερο αυθόρμητων βραδινών και πρωινών (τα σαββατοκύριακα κυρίως) διαδηλώσεων, σε όλη τη Γαλλία, στο Παρίσι και σε πολλές μεσαιές και μικρές πόλεις. Παράλληλα, ώθησε τα τοπικά συνδικάτα κι εργατικά κέντρα σε επαναλαμβανόμενα καθημερινά καλέσματα απογευματινών διαδηλώσεων, κάτι που δεν

έχει παρουσιαστεί σαν φαινόμενο εδώ και πάρα πολλά χρόνια.

Η καταφυγή στο 49.3 έδωσε έναν πιο συγκρουσιακό χαρακτήρα στο κίνημα, στο μέτρο που θεωρήθηκε μία αντιδημοκρατική, απονομιμοποιημένη κίνηση. Έτσι, υπήρξε ένα ξέσπασμα συγκρούσεων με την αστυνομία πανεθνικά και μικροεπεισοδίων και εμπρησμών παράλληλα και ως συνέχεια των απογευματινών διαδηλώσεων. Συμμετέχουν κυρίως νεολαία, φοιτητές, μαθητές. Παίρνουν το χαρακτήρα πετροπόλεμου, μικρών πρόχειρων οδοφραγμάτων, κυνηγητού στα στενά και διασκορπισμού σε πολυάριθμες ομάδες διαδηλωτών, με συμμετοχή μερικών χιλιάδων. Η γαλλική κυβέρνηση αύξησε κατά μερικούς τόνους την κατασταλτική της απάντηση, ωστόσο, το επίπεδο της αστυνομικής καταστολής, παρά την έντασή της, είναι ακόμα σε επίπεδα ενός πρώτου παραδειγματισμού, με επιλεγμένες επιστρατεύσεις απεργών, επεμβάσεις σε απεργιακά μπλόκα, και προληπτικούς ελέγχους και προσαγωγές στις διαδηλώσεις, στοχευμένες προσαγωγές στελεχών της άκρας αριστεράς. Δεν έχει ακόμα φτάσει στο σημείο της απροκάλυπτης τρομοκρατίας, όπως την περίοδο των κίτρινων γιλέκων. Αυτό ισχύει προφανώς με εξαιρέσεις, όπως οι πολύ σκληρές συγκρούσεις και καταστολή στην διαδήλωση 30 χιλιάδων ενάντια στα σχέδια εγκατάστασης πισίνων αποθήκευσης υπόγειων υδάτων στο Σάντ-Σολίν στη δυτική Γαλλία, όπου υπήρξαν 200 τραυματίες διαδηλωτές, εκ των οποίων δύο είναι σε κρί-

σιμη κατάσταση σε κώμα.

Η καταφυγή στο 49.3 επέφερε και την αύξηση της συμμετοχής για μερικές μέρες στις κλαδικές απεργίες διαρκείας, χωρίς να καταστούν καθολικές, που έχουν κηρύξει πολλές ομοσπονδίες (μεταφορών στο Παρίσι, σιδηροδρομικών, καθαριότητας, ενέργειας κ.ά.). Επίσης, επέφερε την σκλήρυνση των απεργιακών φρουρών, χωρίς βέβαια να μετατραπούν σε καταλήψεις ή σε μόνιμα μπλοκαρίσματα των απεργιακών χώρων.

Υπήρξε μία μεταβολή στην ψυχολογία των εργαζόμενων και μικροαστικών στρωμάτων. Μέχρι το 49.3, η ήττα θεωρούνταν το πιθανότερο σενάριο. Μετά το 49.3, το κλίμα αντιστράφηκε και οι μάζες πιστεύουν ότι θα νικήσουν. Μία νέα αποφασιστικότητα και μία κάποια σιγουριά για την ενδεχόμενη νίκη, τόσο μεταξύ της πρωτοπορίας, όσο και μεταξύ των πλατιών μαζών, έχουν αρχίσει να απλώνονται. Είναι προφανώς το αποτέλεσμα της ορθής κατανόησης της πολιτικής και κοινωνικής απομόνωσης της Μακρονίας. Μπορεί ο Μακρόν να επικαλείται την εκλογή του, αλλά όλοι κατανοούν πόσο λίγοι πραγματικά τον ψήφισαν για το πρόγραμμά του και όχι ως το μικρότερο κακό έναντι της Λεπέν.

Επιπλέον, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, η στήριξη του απεργιακού κινήματος και των κινητοποιήσεων είναι τόσο μεγάλη που ακόμα και οι μισοί ψηφοφόροι των Ρεπουμπλικάνων, οι οποίοι έχουν αρχίσει και έχουν διαρροές από τον κομματικό τους μηχανισμό και τη νεολαία, και το 22% των ψηφοφόρων

του Μακρόν πιστεύουν ότι το κίνημα οφείλει να σκληρύνει την στάση του για να κάνει την κυβέρνηση να υποχωρήσει.

Φυσικά, δεδομένων των ανωτέρω εξελίξεων, κανείς δεν είναι πραγματικά ικανοποιημένος με τον χειρισμό της κατάστασης από την κυβέρνηση και τον Μακρόν. Ο πρόεδρος του Medef (του αντίστοιχου γαλλικού ΣΕΒ) δήλωσε σε συνέντευξή του, ότι «οι επόμενες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις θα πρέπει να στηριχτούν σε μία διαφορετική μέθοδο, να συζητηθούν περισσότερο και να είναι αντικείμενο διαπραγματεύσεως με τους κοινωνικούς εταίρους». Οι εργοδοτικές

ομοσπονδίες των αεροπορικών μεταφορών και της εστίασης - τουρισμού αρχίζουν και διαμαρτύρονται είτε για τις απεργίες και τις ακυρώσεις πτήσεων που επιφέρουν, είτε για τις διαδηλώσεις και την πτώση της τουριστικής κίνησης και του τζίρου. Οι βουλευτές της πλειοψηφίας, γκρινιάζουν ότι η κυβέρνηση πρέπει να έρθει σε συνεννόηση με τα συνδικάτα.

Εντός αυτής της κατάστασης, τα αστικά επιτελεία αλλά και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αναζητούν διέξοδο, διακατεχόμενοι από τον κοινό φόβο ή ανησυχία μίας εκτροπής της κατάστασης εκτός ελέγχου. Ο πρόεδρος της ομοσπονδίας CFTD,

με του οποίου την πρόταση συντάχθηκε και η κεφαλή της CGT, πρότεινε μία παύση της μεταρρύθμισης για έξι μήνες και τον ορισμό ενός ενδιαμέσου συνομιλητή, ώστε να αρχίσουν εκ νέου οι διαπραγματεύσεις. Με την πρόταση αυτή συντάχθηκε και το άρθρο της σύνταξης της εφημερίδας Le Monde στις 25 Μαρτίου. Στον αστικό τύπο αρχίζουν να εμφανίζονται άρθρα συνταγματολόγων με παραιτήσεις προς το συνταγματικό συμβούλιο, όργανο αντίστοιχο του Συμβουλίου της Επικρατείας, να παρέμβει αποφασιστικά και να παύσει τον νόμο ως αντισυνταγματικό στην τρέχουσα μορφή του. Το ίδιο το Συνταγματικό Συμβούλιο ανακοίνωσε ότι θα εκδώσει την απόφασή του στις 14 Απρίλη. Στο κοινό ανακοινωθέν εξάλλου των ομοσπονδιών στις 23 Μάρτη, ανακοινώνεται και η στήριξη ενός πιθανού δημοψηφίσματος, σύμφωνα με την συνταγματική διαδικασία που εκκίνησαν βουλευτές της αντιπολίτευσης, που αποπροσανατολίζει την δράση του

κινήματος από την απεργιακή μάχη. Τέλος, θα ακολουθήσει μέσα στις επόμενες μέρες μετά από πολλές παλινωδίες μία συνάντηση των ηγετών των συνδικάτων με την κυβέρνηση, ενώ παράλληλα έχει ήδη προκηρυχθεί μία νέα ημέρα εθνικής απεργίας την Πέμπτη 6 Απριλίου.

Τα πάντα θα εξαρτηθούν τις επόμενες εβδομάδες από την επιμονή που θα καταφέρει να επιδείξει το απεργιακό κύμα στην Γαλλία. Μία συνέχιση των κινητοποιήσεων με τον ίδιο ρυθμό είναι πιθανόν να οδηγήσει σε μία μερική υπαναχώρηση της κυβέρνησης, που θα εκληφθεί ως νίκη από τις μάζες. Παρόμοια τροπή, δηλαδή επικύρωση αντεργατικών νόμων χάρη στο 49.3 και εντέλει υποχώρηση ενώπιον του κινήματος, είχαν πάρει και η μεγάλη μάχη του 1995 ενάντια στο αντι-ασφαλιστικό πλάνο του Ζουπέ, και η μάχη ενάντια στο CPE (σύμφωνο πρώτης απασχόλησης) του Φιλίόν το 2006.

Τρίτη και «φαρμακερή» αύξηση του κατώτατου μισθού: Συνεχίζεται ο εμπαιγμός των εργαζομένων

Στις 17/3 ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε στην τρίτη κατά σειρά αύξηση του κατώτατου μισθού στα 780 ευρώ μεικτά, που θα ισχύει από 1η Απρίλη. Είχε προηγηθεί η «γενναία» αύξηση του 2% τον Γενάρη του 2022 και αυτή του 7,5% τον Απρίλιο του 2022, όλες τους όχι απλώς κατώτερες των περιστάσεων, αλλά σκέτη κοροϊδία για τους εργαζόμενους, οι οποίοι όλα τα μνημονιακά χρόνια είδαν τους μισθούς τους να πέφτουν στα τάρταρα και καλούνται να ανταπεξέλθουν σε ένα καθεστώς εργασιακού μεσαίωνα και φτώχειας.

Για ακόμη μια φορά, η κυβέρνηση Μητσοτάκη έριξε τις ευθύνες αλλού. Παρουσίασε την αύξηση του κατώτατου ως «σημαντική ανακούφιση» και τόνισε πως «ήταν το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε», καθώς ο εισαγόμενος πληθωρισμός τους χαλάει τα σχέδια...

Καμία κουβέντα για την ακρίβεια που εκτοξεύτηκε με τον πόλεμο στην Ουκρανία, καμία κουβέντα για τα λαϊκά νοικοκυριά που δεν μπορούν να καλύψουν ούτε τις βασικές του ανάγκες, για τον νόμο-έκτρωμα του Χατζηδάκη που βάζει ταφόπλακα σε κάθε εργασιακό δικαίωμα, καταργεί το 8ωρο, νομιμοποιεί την ελαστική και μαύρη εργασία, κουβέντα για την αισχροκέρδεια των επιχειρήσεων που κερδίζουν εις βάρος μας, κουβέντα για τα σχέδιά τους να δουλεύουμε μέχρι να μας εξοντώσουν με την καινούρια τροπολογία του Άδωνη για 24ωρη λειτουργία των εμπορικών καταστημάτων.

Το προηγούμενο διάστημα και ενώψει εκλογών, η κυβέρνηση διατυμπάνιζε μια αύξηση του κατώτατου μισθού γύρω

στο 3,5-4%. Η αύξηση του 9,4% δεν ήρθε επειδή οι νεοφιλελεύθεροι αποδείχτηκαν ξαφνικά μεγαλόκαρδοι. Η κοινωνική έκρηξη με μια λαοθάλασσα από το κέντρο της Αθήνας μέχρι το μικρότερο χωριό σ' όλη τη χώρα μετά το έγκλημα στα Τέμπη, διέλυσε το κλίμα που προσπαθούσε να στήσει ο Μητσοτάκης. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έδωσαν μια πρώτη απάντηση ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, τις ιδιωτικοποιήσεις και τη ζοφερή πραγματικότητα που προσπαθούν να μας επιβάλλουν. Οι αυξήσεις-κοροϊδία, καμία ανακούφιση δεν μπορούν να προσφέρουν και οι εργαζόμενοι οφείλουμε να αγωνιστούμε μέσα από απεργίες, μέσα από την οργάνωσή μας στα σωματεία για να επιβάλλουμε τις δικές μας, πραγματικές ανάγκες.

Ανταπόκριση από τις απεργίες των εργαζόμενων στους σιδηρόδρομους

Οι εργαζόμενοι στους σιδηρόδρομους κατόπιν της κρατικής δολοφονίας, θυσίας στο βωμό του κέρδους στα Τέμπη στις 28 Φεβρουαρίου, προχώρησαν σε συνεχόμενες απεργίες για 13 μέρες. Οι εργαζόμενοι κλιμάκωσαν τις δράσεις τους με το κάλεσμα σε συλλαλητήριο την Κυριακή 5 Μαρτίου. Στο κάλεσμα αυτό ανταποκρίθηκαν αριστερές οργανώσεις, σωματεία, φοιτητές και πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις σε μια σειρά από πόλεις με κύρια αιτήματα: Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν, Καμία συγκάλυψη – Δεν τους συγχωρούμε.

Η οργή του κόσμου έγινε εμφανής αφού η απεργία στις 8 Μάρτιου, η οποία κηρύχθηκε από σχεδόν όλα τα εργατικά κέντρα της χώρας και την ΑΔΕΔΥ, αποτέλεσε το σημείο καμπής όπου πάνω από 300.000 απεργοί, φοιτητές και μαθητές «πλημμύρισαν» τους δρόμους και τις πλατείες όλης της χώρας. Σε δεκάδες πόλεις οι διαδηλώσεις ήταν οι μαζικότερες των τελευταίων δεκαετιών. Η επόμενη μαζική και πανελλαδικής εμβέλειας απεργία έγι-

νε στις 16 Μαρτίου όπου αρκετές χιλιάδες εργαζόμενοι και νέοι κατέβηκαν ξανά στους δρόμους για να δηλώσουν: Τα κέρδη δικά τους – Δικοί μας οι νεκροί.

Ακόμα, αξίζει να αναφερθεί πως μέσα από το δυστυχές γεγονός της σύγκρουσης των δυο τρένων στα Τέμπη αναδείχτηκε ως ένα κάποιο βαθμό η σημασία του οργανωμένου συνδικαλισμού. Κι αυτό γιατί έγινε φανερό στα μάτια σύσσωμης της κοινωνίας ότι οι εργαζόμενοι στους σιδηρόδρομους είχαν όλο το δίκιο με το μέρος τους όταν διαχρονικά προσπαθούσαν να ενημερώσουν όλους για την κατάσταση στο σιδηροδρομικό δίκτυο και να κατα-

γείλουν τις υπεύθυνες εταιρείες για την σκόπιμη «εγκατάλειψη» της ασφάλειας των επιβατών-εργαζόμενων προκειμένου να αντλήσουν περισσότερα κέρδη. Βέβαια, η σημερινή κυβέρνηση των α(χ)ρίστων φρόντιζε να βγάξει παράνομες τις απεργίες των εργαζομένων στους σιδηρόδρομους έχοντας στο οπλοστάσιό της τις διατάξεις του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη.

Προκειμένου να μην γίνουμε θύματα της κερδοσκοπίας τους χρειάζεται να βγούμε μπροστά, να απαιτήσουμε σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων καθώς και εθνικοποιήσεις των τομέων-«κλειδιά» της οικονομίας με εργατικό έλεγχο.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν – Κάτω τα χέρια από το Νερό!

Με τα παραπάνω αιτήματα χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές και μαθητές κατέκλυσαν την πλατεία Αριστοτέλους στις 2 Απριλη σε μια ημερωμένη συναυλία-διαδήλωση ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού που προσπαθεί να επιβάλλει η κυβέρνηση-συμμορία του Μητσοτάκη και που αποτέλεσε μια συνέχεια των μεγαλειωδών απεργιακών κινητοποιήσεων στις 8 και 16 Μάρτη με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη.

Ένα συνεχές έγκλημα με τις ιδιωτικοποιήσεις σε όλους τους τομείς (ΔΕΗ, ΟΣΕ, υγεία, παιδεία κ.τ.λ) που εκτός από το δυσβάσταχτο οικονομικό κόστος που πληρώνουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κοστίζει και σε ανθρώπινες ζωές.

Στο στόχαστρο αυτού του εγκληματικού σχεδίου ιδιωτικοποιήσεων ξαναπήκαν οι Δημόσιες Επιχειρήσεις Ύδρευσης και Αποχέτευσης. Πέρυσι προκηρύχθηκε διαγωνισμός για την εκχώρηση σε ιδιώτες της λειτουργίας και συντήρησης του δικτύου ύδρευσης Δήμων του Λεκανοπεδίου της Αττικής, ο οποίος δεν προχώρησε λόγω αντιδράσεων και των αποφάσεων του ΣτΕ. Ωστόσο στις αρχές του Μάρτη η κυβέρνηση αρχικά έθεσε σε διαβούλευση για 4 ημέρες το πολυνομοσχέδιο που ανοίγει τον δρόμο για την ιδιωτικοποίηση του νερού, το ανέβαλλε για μερικές μέρες (λόγω Τεμπών) και έπειτα από κάποιες διορθώσεις - για να καμφθούν οι αντιδράσεις του ΣτΕ - το ψήφισε. Με το νομοσχέδιο αυτό η λειτουργία των

επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης υπάγεται στην Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, σύμφωνα και με τις απαιτήσεις της ΕΕ. Στόχος είναι η απελευθέρωση της αγοράς νερού και ο κατακερματισμός των διάφορων δομών (δεξαμενές, δίκτυο ύδρευσης, δίκτυο αποχέτευσης, πώληση) στα πρότυπα της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ και του ΟΣΕ.

Εάν η ιδιωτικοποίηση προχωρήσει οι συνέπειες θα είναι ολέθριες. Μοναδικό κριτήριο θα αποτελεί το κέρδος των ιδιωτών, επομένως η συντήρηση- πόσο μάλλον η βελτίωση/ επέκταση της υπάρχουσας υποδομής θα εγκαταλειφθεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Βρετανία όπου οι εταιρείες ύδρευσης έχουν πληρώσει 72 δις σε μερίσματα αλλά σχεδόν τίποτε σε συντή-

ρηση τα τελευταία 30 χρόνια με αποτέλεσμα να διαρρέουν καθημερινά 3 δις λίτρα νερού. Είναι επίσης προφανές ότι δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν μη κερδοφόρες επενδύσεις για την υδροδότηση περιοχών εκτός των αστικών κέντρων ούτε και για την άρδευση καλλιεργήσιμων εκτάσεων. Αντίστοιχα στην αποχέτευση - διαχείριση λυμάτων δεν θα υπάρχει κανένας ουσιαστικό περιβαλλοντικός έλεγχος.

Είναι σαφές ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν. Μόνο με τη συνέχιση των αγώνων και των απεργιών όπως στις 8 και 16 Μάρτη, παίρνοντας παράδειγμα και δύναμη από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις-απεργίες στη Γαλλία, θα βάλουμε τέλος σε αυτές τις δολοφονικές πολιτικές.

Γενική Απεργία: Το όπλο μας ενάντια στις πολιτικές τους

Την Τετάρτη 8 Μάρτη ξεχύθηκε στους δρόμους σα ποτάμι η «οργή του λαού» απαιτώντας δικαιοσύνη για το μνημονιακό έγκλημα στα Τέμπη. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, νεολαίοι, φτωχά λαϊκά στρώματα από την Αθήνα μέχρι το τελευταίο χωριό συμμετείχαν στη μεγαλύτερη κινητοποίηση των τελευταίων 10 χρόνων. Απεργία κήρυξαν τα περισσότερα αν όχι όλα τα σωματεία και εργατικές ενώσεις, με τη ΓΣΕΕ να κρύβεται πίσω από το προγραμματισμένο της συνέδριο. Το μέγεθος και ο δυναμισμός της κινητοποίησης έστειλε ένα ξεκάθαρο μήνυμα: Δεν πάει άλλο με τα μνημόνια, την ιδιωτικοποίηση υποδομών, ρεύματος, παιδείας, υγείας, τους χιλιάδες πλειστηριασμούς, την ακρίβεια! Κατά τη διάρκεια της ίδιας της κινητοποίησης μάλιστα το αίτημα να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα μετατράπηκε πολύ γρήγορα σε συνθήματα ενάντια

στις ιδιωτικοποιήσεις και τελικά στο να πέσει η κυβέρνηση που δολοφονεί.

Η ΓΣΕΕ προχώρησε σε προκήρυξη γενικής απεργίας για την Πέμπτη 16/03, αφού προηγήθηκε και κινητοποίηση χιλιάδων ξανά την Κυριακή 12/03. Και η απεργία της Πέμπτης ήταν μαζική αφού κατέβηκαν στους δρόμους χιλιάδες άνθρωποι σε όλη τη χώρα. Εκατοντάδες χιλιάδες κινητοποιήθηκαν συνολικά τις μέρες αυτές, αριθμός που δείχνει ότι οι υποκριτικές συγγνώμες και τα ψέματα περί ευθυνών («διαχρονικών» ή «ανθρώπινων λαθών») δεν έχουν θέση εδώ, όσο κι αν τα προβάλλουν τα «πετσωμένα» παπαγαλάκια των ΜΜΕ. Όσο θέατρο και να παίξουν, προσπαθώντας να ξεπλύνουν το αίμα από τα χέρια τους, οι ευθύνες των μνημονιακών κομμάτων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ και του σάπιου

συστήματος που υπηρετούν, είναι ξεκάθαρες. Το ίδιο ξεκάθαρη είναι η αθλιότητα της «μεγάλης συγγνώμης» του πρωθυπουργού που συγχρονίστηκε με την άγρια καταστολή από τα ΜΑΤ στην απεργία στις 16/03.

Το δρόμο για να νικήσουμε τον δείχνουν οι εργαζόμενοι της Γαλλίας. Η γενική απεργία είναι το όπλο μας καθώς τους στερεί το μόνο πράγμα που πραγματικά τους ενδιαφέρει: τα κέρδη τους. Για τα κέρδη τους χάσαμε 57 ανθρώπους στα Τέμπη στον ιδιωτικό σιδηρόδρομο. Με απεργίες μπορούμε και πρέπει να επιβάλλουμε το δίκιο μας. Για να κάνουμε από την αρχή αδύναμη κάθε επόμενη κυβέρνηση και λύση «σταθερότητας». Για να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις ενάντια στην ανθρωποφάγα λογική του κέρδους.

Η 8η Μάρτη δεν είναι μέρα γιορτής, είναι μέρα αγώνα

Η 8η Μάρτη καθιερώθηκε ως «Διεθνής Ημέρα των Εργαζόμενων Γυναϊκών» το 1910, στο 2ο Διεθνές Συνέδριο των Σοσιαλιστριών στην Κοπεγχάγη. Αυτή την ημέρα τιμούμε τις εργαζόμενες γυναίκες που αγωνίστηκαν και αγωνίζονται για την απελευθέρωσή τους ενάντια στην ταξική καταπίεση.

Στις 8 Μάρτη 1857, στη Νέα Υόρκη, οργανώθηκε η πρώτη απεργία από εργαζόμενες, ράφτρες και υφάντρες, που βγήκαν στους δρόμους για να διεκδικήσουν μείωση των ωρών εργασίας, ίσα μεροκάματα με τους άνδρες και ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και ζωής. Η συγκέντρωση πνίγηκε στο αίμα, όμως ο αγώνας δεν σταμάτησε, καθώς δύο χρόνια αργότερα αυτές οι εργάτριες οργάνωσαν σωματείο. Το Μάρτιο του 1912 έγινε μια μεγαλειώδης πορεία στη Νέα Υόρκη, όπου 23.000 εργάτριες στις κλωστοϋφαντουργίες διαδήλωσαν και πάλι, απαιτώντας 10ωρη βάρδια, καλύτερες συνθήκες εργασίας, ίσο μισθό με τους άντρες, κατάργηση της παιδικής εργασίας και δικαίωμα ψήφου. Το σύνθημά τους ήταν «Ψωμί και Τριαντάφυλλα». Το 1911, την επόμενη χρονιά της καθιέρωσης της 8ης Μάρτη ως ημέρα

της γυναίκας, πάνω από 1 εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν στην Αυστρία, τη Δανία, τη Γερμανία και την Ελβετία. Στη Βιέννη, μάλιστα, οι γυναίκες σήκωσαν πανό για να τιμήσουν τους αγωνιστές της Παρισινής Κομμούνιας.

Στις 8 Μαρτίου του 1917, η απεργία των εργατριών κλωστοϋφαντουργίας στην πρωτεύουσα της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, Πετρούπολη, αποτέλεσε τον πυροδότη της Ρωσικής Επανάστασης. Οι εργάτριες στην Αγία Πετρούπολη έκαναν απεργία εκείνη την ημέρα με σύνθημα «Ψωμί και Ειρήνη», απαιτώντας το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, τον τερματισμό των ελλείψεων τροφίμων και το τέλος του τσαρισμού. Όπως περιγράφει ο Τρότσκι «...δεν φανταζόμασταν ότι αυτή η «Ημέρα της Γυναίκας» θα κήρυττε την έναρξη της επανάστασης...οι εργάτριες των κλωστοϋφαντουργιών εγκατέλειψαν τη δουλειά τους στα διάφορα εργοστάσια και έστειλαν αντιπροσώπους για να ζητήσουν υποστήριξη για την απεργία...που οδήγησε σε μαζική απεργία...όλοι βγήκαν στους δρόμους».

Η 8η Μάρτη ανέκαθεν αποτελούσε μέρα μεγάλων αγώνων και προπομπό

εξεγέρσεων και επαναστάσεων. Φέτος, στην απεργία στις 8 Μάρτη στη χώρα μας, μια τεράστια λαοθάλασσα γυναικών και ανδρών, εργαζομένων, φοιτητών και μαθητών ξεχύθηκε στους δρόμους απαιτώντας να τιμωρηθούν οι ένοχοι για το μνημονιακό έγκλημα στα Τέμπη. Κόντρα στις τεχνητές διαιρέσεις που σκόπιμα καλλιεργεί η αστική τάξη, οι φωνές όλων των διαδηλωτών ενώθηκαν ενάντια στα μνημόνια, την ιδιωτικοποίηση υποδομών, ρεύματος, παιδείας, υγείας, τους χιλιάδες πλειστηριασμούς, την ακρίβεια.

Δεν πρέπει να πέσουμε στις παγίδες που στήνει παγκόσμια η αστική τάξη για να μετατρέψει τις γυναικείες διεκδικήσεις σε ένα ακίνδυνο «ταυτοτικό» και «μονοθεματικό» κίνημα, πλήρως απομονωμένο από τα συνολικά προβλήματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Οι γυναίκες εργαζόμενες πρέπει να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο τις γραμμές του αγώνα και όλοι μαζί να παλέψουμε για να ρίξουμε όχι μόνο την κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά ολόκληρο το σύστημα που μας καταδυναστεύει.

Η εργατική πρωτομαγιά του Σικάγο

Παρά την προσπάθεια της αστικής τάξης να διαστρεβλώσει το χαρακτήρα και τη σημασία της Πρωτομαγιάς, μετατρέποντας τη σε μια μέρα εορτασμού της άνοιξης και της ανθοφορίας, η 1η Μάη συνεχίζει να είναι η παγκόσμια ημέρα των εργατών. Η ημερομηνία δεν είναι τυχαία αλλά έχει τις ρίζες της στην αιματοβαμμένη εξέγερση των εργατών του Σικάγο που αποτέλεσε τομή για την ιστορία του εργατικού κινήματος παγκόσμια.

Παρά την ανάπτυξη του αμερικάνικου καπιταλισμού μετά τον εμφύλιο πόλεμο και την ραγδαία αύξηση του εργατικού πληθυσμού, η ζωή των εργατών παρέμενε απελπιστικά δύσκολη. Στις αρχές του 1880, η αντικατάσταση των εξειδικευμένων εργατών από τις μηχανές φέρνει ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια, ανεργία και όξυνση της κοινωνικής ανισότητας.

Το 1886, η αμερικάνικη εργατική τάξη συσπειρωμένη γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση IWPA (Διεθνής Ένωση του Εργαζόμενου Λαού) και γύρω από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο αποφασίζει την κάθοδό της σε γενική απεργία με εναρκτήρια μέρα την 1η Μάη,

με κεντρικά αιτήματα την καθιέρωση του οχτάωρου και την «ίση πληρωμή για ίση δουλειά» ανεξαρτήτως φυλής και φύλου (καθώς οι εργαζόμενες και οι μετανάστες ήταν ακόμα πιο άγρια εκμεταλλεμένοι από τους καπιταλιστές).

Στην απεργία, εκατοντάδες χιλιάδες εργατών παρέλυσαν το Σικάγο καθώς και όλα τα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα της χώρας. Μπροστά στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις ορισμένοι βιομήχανοι αναγκάστηκαν να κάνουν υποχωρήσεις. Σε περίπου 150.000 εργάτες παραχωρήθηκε το οχτάωρο. Η αρχική υποχώρηση έδωσε τη θέση της στην ακραία καταστολή από το αστικό κράτος. Στις διαδηλώσεις της 3 Μαΐου, η αστυνομία επιτίθεται με λύσσα, σκοτώνοντας 6 εργάτες και τραυματίζοντας πολλούς ακόμα. Την επόμενη μέρα εν όψη συγκέντρωσης διαμαρτυρίας στην

Πλατεία Χέιμαρκετ και συγκεκριμένα στο τέλος της, εκτοξεύτηκε μια βόμβα προς την αστυνομία με αποτέλεσμα τον τραυματισμό και το θάνατο αρκετών αστυνομικών. Η αστυνομία τότε άνοιξε πυρ προς κάθε κατεύθυνση, προκαλώντας άγνωστο μέχρι σήμερα αριθμό θυμάτων.

Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δίκη οκτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες (όταν έσκασε η βόμβα, μόνο ένας απ' αυτούς ήταν παρών)...! Τέσσερεις από αυτούς οδηγήθηκαν στην κρεμάλα, ένας αυτοκτόνησε και οι υπόλοιποι αποφυλακίστηκαν έπειτα από ένα κίνημα αλληλεγγύης των εργαζομένων. Ο Αύγουστος Σπάις ένας εκ των 8 κατηγορούμενων έμεινε στην ιστορία για την απολογία του η οποία κατήγγειλε την καπιταλιστική βαρβαρότητα και υπερασπιζόταν μέχρι θανάτου τους αγώνες και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Πρωτομαγιές στην Ελλάδα

1893: Πραγματοποιείται η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση για την Πρωτομαγιά στην Ελλάδα, στο Παναθηναϊκό Στάδιο με πρωτεργάτη τον Σταύρο Καλέργη. Συμμετείχαν περίπου 2000 εργάτες με βασικά αιτήματα των διαδηλωτών ήταν η οχτάωρη εργασία, η καθιέρωση της Κυριακής -αργίας και η παραχώρηση κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων.

1924: Παρά την απαγόρευση, εργάτες συγκεντρώνονται στην πλατεία Κοτζιά στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Ο επικεφαλής των στρατιωτικών τμημάτων διατάζει να επιτεθεί το ιππικό εναντίον τους, δολοφονείται ο κομμουνιστής απεργός Παρασκευαΐδης και τραυματίζονται άλλοι 12 εργάτες.

1929: οι πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις απαγορεύονται από την κυβέρνηση Βενιζέλου και η αστυνομική βία εντείνεται.

1934: Πραγματοποιείται μεγάλη απεργιακή κινητοποίηση λιμενεργατών και μωλεργατών στην Καλαμάτα, που καταστέλλεται από τον στρατό και δολοφονούνται 8 εργάτες.

1936: Ο Μάης του '36 θα αποτελέσει την πρώτη αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας

στη χώρα μας. Στις 29 Απριλίου οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Στις 9 Μάη ο αγώνας κορυφώνεται, στη Θεσσαλονίκη απεργούν 25.000 εργάτες. Η αστυνομία προχωράει σε αιματηρή καταστολή δολοφονώντας 12 εργάτες. Ο πρώτος νεκρός ήταν ο 25χρονος αυτοκινητιστής Τάσος Τούσης από το Ασβεστοχώρι. Ολόκληρη η Θεσσαλονίκη συμμετέχει στην κηδεία των θυμάτων στις 10 Μάη. Το ΚΚΕ που από την 6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής το 1934 προτάσσει την «θεωρία των σταδίων» και την πολιτική του «λαϊκού μετώπου», θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην εκτόνωση και καταστολή του κινήματος με αποτέλεσμα η εξέγερση να λήξει άδοξα.

1944: Η πιο αιματηρή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα. Στην κατεχόμενη από τους ναζι Αθήνα και πιο συγκεκριμένα στην Καισαριανή, εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές ως αντίποινα για τον θάνατο Γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη Λακωνία. Οι δεσμοφύλακες της μεταξικής δικτατορίας τους είχαν παραδώσει στους ναζί, επειδή ήταν κομμουνιστές. Οι περισσότεροι από τους εκτελεσμέ-

νους ήταν κρατούμενοι στο κολαστήριο της Ακροναυπλίας. Ανάμεσα τους ήταν 12 τροτκιστές και αρχειομαρξιστές, έπεσαν φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

1976: Η Πρωτομαγιά του 1976 σημαδεύτηκε από τον θάνατο του Αλέκου Παναγούλη και τον θάνατο του μαθητή Σιδέρη Ισιδωρόπουλου την προηγούμενη μέρα (τραυματίστηκε θανάσιμα κατά τη διάρκεια καταδίωξης από αστυνομικούς).

137 χρόνια μετά την εξέγερση του Σικάγο τα αιτήματα για 8ωρη και 5μερη εργασία παραμένουν ακόμα επίκαιρα. Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τα αντεργατικά μέτρα παγκοσμίως βάζουν στο στόχαστρο κάθε εργατικό δικαίωμα που κατακτήθηκε από το 1886 μέχρι σήμερα. Το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα το μόνο που έχει να μας προσφέρει είναι κρίση, βαρβαρότητα και νέους πολέμους. Να παραδειγματιστούμε από όλους τους αγώνες της τάξης μας. Από το Σικάγο του 1886 μέχρι την κοινωνική έκρηξη για τα Ύμνη και τη σημερινή εξέγερση στη Γαλλία. Με τη Σημαία της Εργατικής Πρωτομαγιάς για το Σοσιαλισμό.